

AR RAHVUS-

DÄÄSTEARMEE AMETLIK HÄÄLEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EDWARD HIGGINS, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISI KOMANDÖR

Nr. 62

1. septembril 1934

6. aastakäik

KRISTUS RISTI LÕÖDUD!

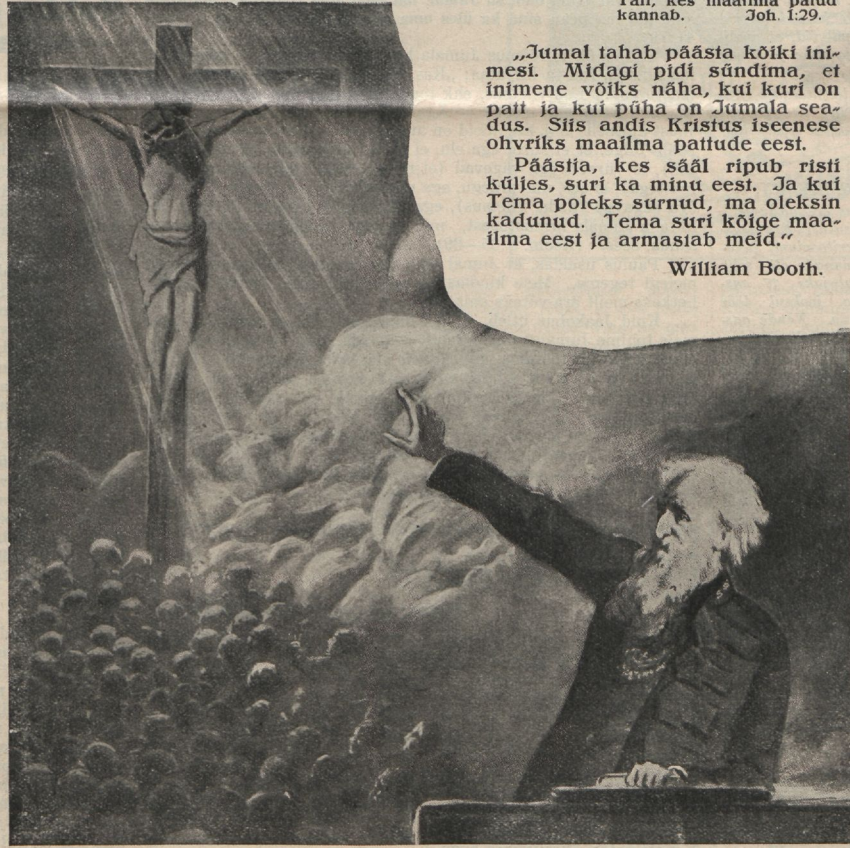
Päästearmee Asutaja alaline sõnum.

Vaata, see on Jumala
Tall, kes maailma patud
kannab. Joh. 1:29.

„Jumal tahab päästa kõiki inimesi. Midagi pidi sündima, et inimene võiks näha, kui kuri on patt ja kui püha on Jumala seadus. Siis andis Kristus iseene ohvriks maailma pattude eest.

Päästija, kes sääil ripub risti küljes, suri ka minu eest. Ja kui Tema poleks surnud, ma oleksin kadunud. Tema suri kõige maailma eest ja armastiab meid.“

William Booth.

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Diviisi Pääkorter, Riiga,
Kenina iela 32 dz. 3-a.

Juhi märkmeid.

KINDRAL JA PROVA
HIGGINS

juhatasid nende riidade kirjutamise ajal tervituskooalekut Ülemnõukogu liigele. Päästarmee komandöridel üle terve maailma. See kooalek peeti Londonis, ja sellele järgnesid Ülemnõukogu kinnised istangud. Nende nõupidamiste lõpul, mille ülesandeks oli valida uus Kindral, antakse teada, kes on saanud valimisega meie liikumise uueks rahvusvaheliseks juhiks. Me avaldame selle tähtsa uudise nii varakult kui võimalik, sest see, ma tean, huvitab eriliselt kõiki salvatusnõustajate ja meie sõpru. Me soovime teie palveid, et avalikuks saaks Jumala tahe ja Tema nõu.

Uut Kindralit tervitatakse avalikult ühel hilisemal kuupäeval, mille lähemad andmed avaldatakse hiljem.

KOMANDÖR PEYRON,

kes hiljuti kirjutas „Sõjahüüdele“, sai lahkumise käsituse Prantsusmaa ja Belgia territooriumi juhataja kohalt. Komandör oli selle territooriumi juhatajaks 17 aastat, missuguse aja jooksul töös saavutati suurt edu. Nende aastate kestes oli komandöri suures abiks proua Peyron, kes, nagu meie lugejad mäletavad, suri möödunud aasta lõpul.

TEATED KODU- JA VÄLIS- MAALT

tööst, mida on teinud Päästarmee, leidavad mujal tehkeüldel selles numbris, ja meid julgustab edu, mida on saavutatud hingede päästmisel ja muus töös.

PROVA LOCKYER JA MINA kohtame septembri esimestel päevadel meie ohvitseri- ja sõdurite seltsis, kuna ma tean, et meil on ilusad kooalekud üheskoos Tallinnas. Meie palume, et Jumal jatkuvalt õnnistaks teid kõigis asjus, nihiasti hinge kui ihu poolest ja et Tema Püha Vaimu läbi teie elu saaks rikkalikult täiuslikuks.

Prof. W. Lockyer

Kuidas alal hoida pühitsuse õnnistust.

Kirj. komandör S. Brengle.

SA küsid: „Kuidas võin ma alal hoida pühitsuse õnnistust?“

Ära lase, et sinu südant rõhuks mõte, nagu oleks sinul üksinda kõik teha. Sa oled siin, nagu kõigis teistes asjades, ainult Jumala kaastõuline. Ta armastab sind rohkem kui ema armastab oma last, ja Ta on valmis aitama sind alal hoida õnnistust. Mõtle sellele, et see õnnistus on lihtsalt tulemus sellest, et Tema on aset leidnud sinu südames.

Ei ole väga raske, alal hoida Püha Vaimu südames; kui sa jään tõsisusse, sest Ta soovib tulla sinu südamesse, kui sa oled patune, ja kindlasti soovib Ta ka sinna jääda nii kauaks, kui seda lubad temale; ja kui sa seda Temale lubad, siis hoiab ta sind.

Keegi meie juhtivaid ohvitseri, minu isiklik sõber, jutustas mulle, et kui ta esimest korda kuulis pühitsusest, olevat ta tundnud, et ei või elada pühitsetult, seni kui ta on oma ilmalikus elukutses. Kuid ühel päeval luges ta Jeesuse palvet: „Mina ei palu mitte, et sa nad maailmast ära võtaksid, vaid et sa neid kurja este hoiaksid.“ (Joh. 17:15.) Ta nägi sel silmapilgul, et Jumal võis teda hoida, ja nõnda otsis ja leidis ta õnnistust.

Kuidas rahustas mind ja lohutas mu hinge, kui ma ühel päeval, pärast seda, kui saatan oli mind tugevasti kiusanud, lugesin järgmisi sõnu: „Kes teid võib hoida, et teie ei komista, ja ilma veata seada oma au ette suure rõõmuga.“ (Juuda 24.) Ma nägin, et Ta võib mind hoida, ja ma teadsin, et Ta ka tahab teha seda, siis puhkas mu hing Tema töötuses; ja kiitus Tema nimele, ta on mind hoidnud!

„Ära karda mitte, sest mina olen sinuga; ära vaata mitte enese ümber, sest mina olen su Jumal, ma teen sind tugevaks, ma aitan sind ka, ma pean sind ka üles oma õiguse parema käega.“ (Jes. 41:10).

Paulus oli üliõõmus Jumala hoidva väe pärast, — see oli tema ülistus, kui ta kirjutas: „Kes võib meid lahutada Kristuse armastusest? Kas viletsus, ehk tagakiusamine, ehk nälg, ehk alatus, ehk häda, ehk mõök? — Aga kõige selle sees saame meie võimust küll selle läbi, kes meid on armastanud. Sest mina olen selle pääle julge, et ei surm ega elu, ei inglid (langenu inglid või saatana), ei vürstid ega vägevad (ei mingit ühendust saatana ja inimestega), ei see, mis praegu, ega mis tuleb on; ei kõrgus (häälu) ega sügavus (häda, viletsus), ega ükski muu loom ei või meid lahutada Jumala armastusest, mis on Jeesuse Kristuse, meie Issanda, sees.“ (Room. 8:35—39).

Paulus usaldas, et Jumal võib teda hoida; sedasama peame meigi tegema. Meie kindlasti langeksime, kui Jumal ühekski hetkeks meilt ära võtaks oma abi.

Kuid Jaakobus ütles, et usk ilma tegudeta on surnud; ja nii meie tohime Jumalat mitte ainult usaldada, vaid me peame ka Temaiga üheskoos töötama, kui tahame alal hoida õnnistust. „Kõik altariie panen, tuld teavast ootan ma,“ peab olema meie hüüdsõna. Saatana püüab sind eemale viia ristist; maailm meelitab sind; liha hakkab sinu vastu; sinu sõbrad võivad nutta sinu pärast, või kortsutada otsaesist, või sind piinata või ähvardada; mõned sinu seltsilised vast arvestavad sind ja kahtlevad sinu suhtes, kuid sina pead toetuma Jeesusele ja mitte midagi tagasi võtma sellest, mida sa oled temale annud.

Varjatud patud

saavad kord avalikuks.

Ka inimete kõige varjatud mad saladused saavad kord avalikuks kohtupäeval ja nende üle mõistetakse kohut. Paljuid patte teevad inimesed ööpimeduses, kus seda pääle nende pole näinud ükski inimsilm. Palju kurja sünnib salaja. Kuid Jumala kõikenägev silm vaatab varjatuid masse nurka ja näeb kõiki meie patte. Missugused hirm-

sad asjad tulevad kord kohtupäeval valgele! Kui paljud värisevad ja vabisevad Jumala kohtujärje ees, kui kogu nende elu paljastatakse kõigi inimeste ja inglite ees! Kas me ei peaks sellepärast rutu kahetsema oma patte ja Jumalalt tõsiselt paluma armu, et kõik meie patud kustutatakse?

Ei ole liig palju indiaanlasele.

KEEGI indiaanlane, kes hiljuti võeti vastu kristlikku kogudusse, tuli ühe hästi-tuntud ameeriklase juurde ja palus, et see vahetaks temale kahedollarilise raha kaheks ühe-dollariseks.

„Mis sa mõtled sellega?“ küsis ameeriklane. „Jah,“ vastas indiaanlane, „ühe dollari ma annan ise misjonile, ja teise annan naisele, et tema teeks samuti.“

„Aga kas need kaks dollarit on praegu kõik raha, mida omad?“ küsis ameeriklane. „Nii on,“ vastas indiaanlane. „Aga, mu armas sõber, see on ju liig palju.“ Keegi vanem indiaanlane, kes oli ka kaasas, pöördus ameeriklase poole ja ütles: „Võib-olla see on palju valgele mehele, kuid see ei ole liig palju indiaanlasele, kes sel aastal kuulis esimest korda Jeesuse armastusest.“

Kuidas hoiduda kiusatusist.

KELEGI idamaa kuninga juurde tuli ühel päeval keegi mees ja küsis, kas kuninga võivad anda temale nõu, et ta ei langeks kiusatusesse.

Kuningas käskis teda täita kannu õliga ääreni ja kanda seda läbi linnatänavate, nii et ta ei tilgutaks ühtki tilka õlist.

„Kui pill ühe ainukeste tilga, siis raiutakse sinu pääd otsast,“ ütles kuningas. Ja ta käskis kaks oma sulastest kaasa minna ja valvata, et käsk saaks täidetud, ja kui ainult üks tilgake langeks, siis pidid nad kohe tema pääd maha raiuma paljaste mõokadega, mida nad kandsid kaasas sel juhul.

Kuid sel päeval juhtus olema linnas laadapäev, ja sellepärast olid tänavad täidetud rahvaga. Aga mees oli nii ettevaatlik ja hoolikas, et vaatamata rahvahulgale, mees ei pillanud ühtki tilka. Rõõmsa melega pöördus ta tagasi kuninga juurde.

Siis ütles kuningas: „Sel ajal kui käisid tänaval, kas sa panid tähele midagi vasakul ja paremal pool?“

„Ei,“ ütles mees, „ma mõtlesin ainult õile ja ei pannud tähele midagi muud.“

„Hää,“ jatkas kuningas, „siis sa oled ka õppinud, kuidas hoiduda eemal kiusatusest. Kinnita oma süda ja meel sama tõsiselt Jumalale ja Tema tahtmisele kui sa valvasid õli kannus, siis oled hoidud kõigist kiusatustest.“

Piibli nurk

Salapalve. Jumal tunnustab seda.

Niinimetatud maailmakangelased ei ole mitte atati, ja tõesti väga harva Jumala-kangelased. Ilmakangelased on tunnustatud sarnasteks nende rikkuse, teenete, hää ütlapdamise ja vägevate tegude pärast. Jumal tunnustab häädust, palveid ja Tema tehtud tööd.

See on tõise edu saladus: Lutheri palus iga päev kolm tundi, selle järelduseks oli usupuhatust. Jonathan Edwards, üheskoos mõne teisega, palus terve öö, enne kui ta kuulutas teemil: „Patused andud Jumala viha alla“, ja Jumal andis alguse suurele Inglismaa ärkamisele. Knox palus: „Anna mulle Shotimaa, või na suren.“ Ja ta võitis selle. John Wesley palus iga päev kaks tundi, ja tema ütles: „Jumal ei tee midagi, kui ainult vastab palvele.“ Mr. Bramwell „palus lõppemat“ ja käis ümberringi oma piirkonnas kui leegitsev tuli. Siis on veel Baxter, Brainerd, Finney ja tuhanded teised väljaspool ja seespool Armeed, kelle palved on aidanud pöörata maailma.

Need mehed armastasid paluda. Väh-olla alul ei olud nii: aga nad täitsid oma kohustust, ja armastus kohustuse vastu tuleb siis, kui kohustust täidetakse. See on lapselik, rääkida mitte palumise, kui keegi ei tunne tahtmist palumiseks. Olgem mehed ja naised ning tehkem oma kohustust, ja meie omane armastust selle vastu, kuni etu ilma selleta muutub võimatuks.

Need, kes paluvad, anduvad nii selle võtmule, et nad unustavad iseennast, ja nende südamed lähevad välja Jumala auku ja inimeste päästmiseks, kuni nad viimaks on valmis andma iseennast ära, nagu Mooses ja Paulus, nii et suur Jumala töö saaks täide viidud.

Palujad isikud, ükskõik kas nad kuuluvad kuskil organisatsiooni või mitte, on harilikult üksikud inimesed, kes ei olene kellestki. Noa oli päästmatu maailmas; Mooses nuriseva ja vastupaneva rahva seas; Elias ärangelunud Israeli rahva keskel; Paulus paganaamaailmas; Luther ja Wesley maharõhitud suruvad kiriku poolt ja William Booth kadunud maailmas.

(Lõpp 6. ltk.)

Kuidas möödub päästehvitseri päev?

ON varane neljapäeva hommik, kui naiskapten oma naeratava leitnandiga istub lauda, et võtta hommikueinet. Vaadates nende nägudele keegi ei või mõelda, et eelmisel öhtul nad heitsid puhkama vast pärast keskööd.

Teie mõlete, et nad olid teatris? — Ei, teie eksite. Päästearmee ohvitseride elu on liig kuhjatud tööga, et võtta veel osa lõbedust ja naudingutest. Kapten viibis hilisõni kuskil perekonnas, et rahustada sääli meest ja naist, kes otsustasid lahkuda üksksteisest omavaheliste arusaamatuste tõttu, kuna leitnant istus peaaegu terve öö väikesel lapse haigevoodi juures. Mõni tund, mis olid järele koiduni, magasid nad mõlemad rahulikult sügavas tervislikus unes, mida tunnevad ainult need inimesed, kelle südametunnistus on puhas, ja nüüd, olles välja puhanud, olid nad valmis algama uue päeva tööd.

Väikeses elukorteris valitses meeldiv puhtus ja korralikkus, sääli ei olud leida midagi, mis tunnistas üleilgsest toredusest ja raharaiskamisest. Puhutus ja lihtsus on Päästearmee ohvitseride elukorterite peamomadus, sest eks meie Päästja ise tulnud taeva-aust, et elada vaesuses ja täita oma suurt tööd? Kuna kapten korradab mõned kiired tööd, täidab leitnant lauldes koduseid ülesandeid. Näib nagu ta nägu oleks üksainuke päikesekiir, ja sellepärast oli ka möödunud pühapäeval keegi pöördunud öel-nud, leitnandi ilus naeratus olud põhjuseks, et ta tuli esimene kord Päästearmeesse.

Päike kerkib kogu aeg kõrgemale taevalaotusel ja muutub kuuemakks, nii et kõik otsivad varju, kuid mõlemad ohvitserid tõttavad välja, et rõõmustada inimesi „valgetiivalise sõnumikandjaga“ — „Sõjaühinguga“ ja rääkida nendega nende hinge kasuks. Mõlemas noores naisel on leida midagi, mis peegeldab Kristuse vaimu, ja sellepärast on täiesti loomulik, kuhu nad liial pöörduvad sel hommikul, inimesed tunnevad, et mõlema noore naise usk ei ole mingisugune vastik asjaviide, vaid midagi, mis on väärt selle omamist ja mis on nagu vajaline osa elust. Nii on möödunud täiesti arusaamatult mõned tunnid, ning lõunaeg on käes. Väsinud vahetpidamatust käigust pöörduvad mõlemad noored naised koju poole, et lõmatada oma kodus, sest Armees seadus ei luba teha raskusi teistele inimestele toidu

valmistamises. Varsti ongi lõuna valmistatud ühisel jõul ja istudes laus ohvitserid teevad oma kavatsust pärastlõunase töö kohta.

Pärastlõuna nad veedavad külastades inimesi. Valesti arusaamiste kõrvaldamiseks peab nimetama, et need külaskäigud ei tähenda olla kuskil võõraks ja veeta aega tühistes kõnedes, vaid kapten oma väikesel leitnandiga lähevad ukse juurest teiseni, et pakkuda inimestele vaimulikku abi ja kui tarvis, ka ajalikku, kui nad kohtavad sarnaste inimestega oma teel. Nende häälekõlas on kuulda tõsisist huvi ja armastust, mis paneb neid Kristuse sõnumikandjaid koputama uste taga.

külaskäikudel leitakse sageli küll haigeid ja küll sarnaseid, kellel polnud üldse mingisugust huvi Jumala vastu. Aga kuuldes sõnumit Kristusest mitmel juhusel lõpevad külastamised aulise vaatega, mis võib rõõmustada mitte ainult inimesi, vaid ka taevaingleid: kuidas inimene ise oma toas hüüab Jumala poole andestamise pärast. Mitmed ka sarnaste külastuste järeldusel hakkavad käima oma kirikutes ja muutuavad sääl häädeks liikmeteks.

Ja kõige vähemagi mõteta väsimuse üle võib öhtul näha kaptenit ja leitnanti väikesel päästehvitseri hulgaga tänavurgal kuulutama aulist päästmissõnumit ning pöördumist

Leitnant istus peaaegu terve öö väikesel lapse haigevoodi juures...

Rahvas, kütkestatud sellest nägematust jõust, ei ava mitte ainult oma ukseid, vaid ka oma südamed ja usaldavad oma muresid ning kurbust, ja isegi sarnaseid asju, mida ükski teine ei saaks kunagi teada, noorele Jumala võitlejale. Peaaegu igas kohas loetakse midagi piiblist ja ära minnes lähenetakse südamlilku palves Jumalale, taevasele Isale. Teises kohas, kus ema on haigestunud, kapten peab pesema väikest last, kuna sel ajal leitnant kiirustab apteeki, et tuua arstirohtu haigele. Juhtub ka, et ohvitseri võetakse vastu väga külmalt, isegi põlg-tusega, ja nad saavad kuulda hirmsaid sõimusõnu, ometi ka siin ei kaota väikesed võitlejad oma julgust, vaid lahkuvad südamlilku ütelusega: „Jumal õnnistagu teid!“ Hoolikalt kirjutatakse märkmikku iga nimi, kus on tarvis abi, ükskõik kas ainelist või vaimulikku, ja tehakse kõike võimalikku, et tuua inimesi päikesepaistesse, — et nad omaksid tõsisist rõõmu, mitte ainult hinges, vaid et see valitseks ka kodus. Sarnastel

pattudest, mida kord kuulutas Ristija Johannes samal kombel Jordani kaldal. Pärast seda, suure rahvahulga saatel, kes jälgivad väikest võitlevat hulka, minnake koosolekuruumi, kus vaba päästmissõnumit kuulutatakse suure väega, nii et see puudutab paljud südamed, ja mitmed neist, sõnakuulelikud kutsel, tõttavad esile, et jätta oma rikutud kuri minevik Kristuse ristile ja võtta palves vastu jõudu püha ning puhta elu elamiseks. — Sarnane on päästehvitseri päevatöö lõpetus. Kui mõlemad tõttavad koju, siis nende õnnest säravasse näkku vaadates ükski ei suuda mõelda, et neil on seljataga raske ja ennastalgav tööpäev, mille pärast neid võivad kadedada isegi kõige tähelepanelikumad häätetijad ja füüsiliselt tugevamad inimesed.

Lugege ja levitage
„SÕJAHÜÜD“.

Ma ei teadnud!

LI rongil. Kõik reisijad magamisvagnis olid läinud puhkama, välja arvatud mees, kes kõndis edasi-tagasi, nuttev laps süles.

Keegi mees võid leha palju asju, kuid vaigistada last — see on midagi, mis tahab minna üle tema võimuse, ja samuti oli sinu lugu. Mees kallistas väikest, jutles lapsega ja suudles selget, puhast otsaesist. Aga ta tundis, et tal ei olnud võimu väikese üle ja sellepärast ta oli väga kurb. Keegi daam sirutas välja oma käe kuppeest ja küüdis: „Kas ei ole võimalik vaigistada väikest kiskõri?“

Keegi paks mees, kes maganud kogu aeg rahuldikult, ütles vihaseks: „Jah, andke meile rahu — väge väike laps ta ema juurde.“ Nüüd kostsid hüüdu hüüdude järele: „See on lüü, seda ei või kannatada, kutsuge konduktor!“

Mees lapsega seisis silmapilguks vaikelt, siis ütles ta võrreval häälet: „Ma tahaksin nii hämmellega vaa lapsukese ta ema juurde, aga ma ei või seda. Minu abikaasa on küll rongil, kuid ta lamab kaubavagnis oma kirstus; meie viime teda nüüd koju, väike laps ja mina, nii et ta võiks puhata kodumuna. Andestage väikesele lapsele, kes nutab oma ema järele.“

Tugev mees nuttis.

Varsti seisis hulgake lapse ümber ja nende seas paks härra, kes kuivatas oma pisaraid ja ütles: „Kui ma ainult oleksin teadnud — andestage mulle, ma ei teadnud ju!“

Jah, kui ainult teaks! Kui sageli elus ollakse lahkem ja kaastundlikum, kui teatakse. Jah, kui ainult teaks, milline kurbus ja koorem rõhub teise südant.

Keegi julustas ütles kord, et kui võiks lugeda selgesti teiste südameid, siis öeldakse väga harva või ei kunagi mõnd teravat lahkuseta sõna, sest kui ainult südames näha valu, mis on varjatud südames, siis ükski ei tahaks võtta oma südamele koormat, teist veel rohkem alla rõhuda. Kes võib mõista seda? Sageli otsustatakse ja mõistetakse lüü karmilt kohut mõnele tegevusele, kuna teine oma kurvastuses ei suuda enam mõista kõike, mida „määritakse temale kaela.“ Ja kahtlustused tema vastu suurendavad koormat, mis rõhub siis veel rohkem.

Kirjutage

„Sõjahüüdele“

oma elamustest ja mõjust, mida „Sõjahüüde“ avaldavad Teie hingele ja elule.

Mis ma olen kaotanud!

ÜHE ÄRALANGENU TUNNISTUS.

Kui mõtleme endistele seltsilistele, kes kord öla öla kõrval seisis ühes meiega võitluses, ja nüüd kurdavad oma äralangemist, ärkake südamlilik soos, neid jälle tagasi tuua. Võibolla aitavad järgnevad read mõnda äralangenut aidata.

MIS ma olen kaotanud! Kogu maailmas ei või olla õnnematuid inimesi. Mul ei ole puudust tervise, raha ega mugava kodu poolest. Need, kes mind ei tunneta, võivad mind isegi kadestada;

kuid mul puudub mõõtnatult palju! Ma kaotasin oma paiga Päästearmees, jah, ma isegi kaotasin Jumala! Ma seisan alasti tõsiasi ees, et olen äralangenu. Oieti polnud mul kavatsust saada äralangenuks. See on asja juures kõige kummalisem; ja kui ma meelde tuletan asjaolusid — kui sageli olen teinud seda — mis põhjustasid minu äralangemise, näen ma vaid tähtsusetu piasijut.

Ainult väike arusaamatus korpus — muud midagi. Ma mõtlesin sel korral — ja mõtlen praegugi veel —, et ohvitser oleks pidanud toimima rohkem taktiliselt. Kuid selle asemel, et enast ootavalt lüüval pidada, tõmbusin ma tagasi ja liikkasin eemale igasuguse osavõtu korpusel tõest. Ma tahtsin näidata, et ma ei lase endale niisugust asja meeldida. Tugev meelepaha mitmesuguste inimeste vastu korpuses valdas mind, ja kuigi ma veel läksin koosolekutele, ei võtnud ma osa palvest ega tunnistustest.

See kõig pidi olema vaid möödaminev abinõu, ainult näidata, et ma ei lase enesega mängida. Ma olin muidugi rumal; siis ei kestnud ka kaua, ja univorm jäi kappi, palve ja piiblitugemine unu-

nes. Kiutsaja võttis võimust, ja ühel õnnetul silmapilgul juhtus midagi, mis mind juhtis koguni vastupidisele teele.

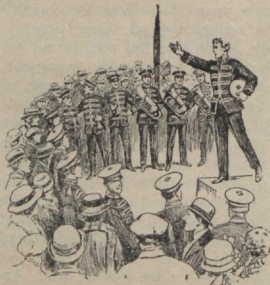
Stekord oleks kõik võinud jälle saada õiendatud, kuid minu uhkus ei lubanud alandust. „Kõrgi südamega jooksin ma edasi kangemale ja kangemale teel, mis eemaldas mind Jumalast. Alul olin arvamisel, nagu võiksin igal soovitud hetkel jälle tagasi pöörata; sellest päale õppisin ma tundma hoopis midagi muud.“

Aastad on möödunud, ja ma pean kibeda-karika tühjendamise põhjani. See tähendab, patuse tee on raske, kuid seda ei või võrrelda äralangenu raske teega! Täna ümbriseb mind must pimedus, ja ilma Jumalata on minu hing üksildane!

See leitakse olevat kummaline, kuid ma ei võinud ialgi lahkuda oma univormist. See lebab riieetkapis, ja mõnikord, kui olen üksinda kodus, võtan üksikud osad välja — punase kamponi ja sinise kuu. Pisarad veerevad riieetkusele, mõeldes õnnelikele, ammu möödunud päevadele. Need mälestused on mulle alaliseks piinaks, — ja ometi ei tahaks ma neid kaotada.

Veel kaua pärast minu äralangemist töötas Jumala vaim minu südames. Kuid ma ei tahtnud teda siis kuulda. Nüüd pole ma kaua enam midagi tunnud. Sellepärast on ka kõik nii tüme minu ümber, — kas on võimalik, et olen kaotanud ka selle!

On tõsi, vanad seltsilised ei ole mind veel unustanud. Mõnikord nad külastavad mind, või kõnelevad minuga, kuid nad mind juhuslikult näevad vabaõhukoosolekul kuulajate ringis. Ma tean, nad toetaksid mind meeldi, kuid ma kardan, et nende pisarad ja palved ei aita enam midagi. Mulle öeldakse, — ma olen ju seda varemalt ka teistele öelnud — kui ma Jumalat otsin kõigest südamest,

Unustamatud on õnnelikud ajad, mis vedeti Issanda teenistuses.

Ema pilt.

Ma kõnelesin kord kellegi noormehega, kes oli umbes 16—17 aastat vana. Ta põlvitas ühel minu koosolekul kahetsuspingile. Ta jutustas mulle, et ta sai päästetud mõni aeg tagasi, et ta töötas kompveikivabrikus ja et talle näis, nagu viibiks ta siial sügavaimas soos. Ta ütles: „Mõnikord ma ei tea, mis pean tegema. Siis näib mulle, nagu oleks mu jõud lõppenud.“ „Mis teie siis teete, kui emast nõuda tunnete?“ küsisin ma. Ta vastas: „Kui ma enam ei suuda, siis vaatan sellele siin. See aitab mind.“ Ja ta tõmbas taskust välja pakikese, mis oli seotud musta siddega ja mis sisaldas ühe Päästearme univormi naise päevapildi. See oli tema ema pilt!

Kindral Bramwell Booth †.

Seitse väljendust.

Kuidas meie palume „Meie Isa“ palvet.

Kristus õpetas oma järgreid tulema Jumala juurde seitsmel erilisel kombel.

Kui lapsi: „Meie Isa, kes Sa oled taevas.“

Kui austajaid: „Pühitsetud saagu Sinu nimi.“

Kui alamaid: „Sinu riik tulg.“

Kui sulaseid: „Sinu tahtmine sündigu.“

Kui palujaid: „Meie igapäevane leib anna meile tänapäev.“

Kui patuseid: „Anna andeks meile meie võlad.“

Kui pühitsetuid, kes kardavad langeda jälle patusse: „Ära saada meid mitte kiusatusse, vaid päästa meid ära kurjast.“

võtab Ta mind vastu ja annab mulle jälle kaotatud rahu. See on tõsi, kuid tagasi pöörata, kui raske on see nüüd mulle! Olen eksinud nii kaugele, ja halvad harjumused hoiavad mind kinni raudse abelaga. Ma peaksin tunnista-ma oma pattu, võimalikult jälle häaks tegema; ei, seda ma ei kannata välja! Ma kardan, on juba hilja jälle leida kaotatud varandust. Aga kuidas ma kord pean seisma Tema selge ja läbitungiva pilgu ees; kuidas ma võiksin seista Selle ees, keda kord minu hing nii väga armastas? Seda kardan ma kõige rohkem!

Mul polnud kerge, kõike seda kirjutada, kuid ma mõtlesin, et ka teisi tabab vähemaks või kauemaks ajaks kiusatus — loobuda võitlusest, ja selle eest ma tahtsin hoiatada.

UUS KLEIT.

Väikese tüdruku ilus enesevõitmine.

LUULELE pidid tulema küllalised. Ta oli saanud üheksa-aastaseks ja palus, et kõik lapsed ümbrusest tuleksid pärast lõunat tema juurde. Ta tundis end kõiki, välja arvatud keegi väike tüdruk, kes tuli alles hiljuti elama väikesse halli majja tänavanurgal. Luule oli tähele pannud, et väike tüdruk jälgis suure huviga nende mängu, samuti nägi Luule, et ta oli samas vanuses kui kõik tema teised seltsilised.

„Olen kindel, et ta tunneb ennast üksikuna,” ütles Luule iseeneses. Sellepärast palus ta ka teda tulla.

Kõik oli juba valmis võoraste vastuvõtmiseks. Luule ise oli pühkinud tolmu võorastetoas ja pannud lilled vaasidesse, ja nüüd ta oli valmis, ta pidi ainult panema endale selga teise kleidi, ilusa ja uue, mille ta sai emalt sünnipäevaks. Oh kui väga meeldis uus kleit Luulele!

Just sel silmapilgul heises uksekell, ja enne kui Luule suutis aru saada millestki, oli esimene külaline võorastetoas.

„Oh, kas ma tulen liig vara?” küsis ta. „Ma mõtlesin tulla aeglaselt, aga mu mõttet hüppasid nii ruttu edasi, ja siis hüppasid vist ka mu jalad.”

„Ei, sa pole sugugi liig vara.” vastas Luule, „mina olen ainult natuke hilinenud oma tööga, aga ma olen nüüd valmis ja pean panema ainult teise kleidi selga.”

Oma rääkimise ajal olid tema valvsad silmad vaadanud uue tüdruku kleiti. See ei olnud mingisugune ilus seltskonnarietus, ainult lihtne kuub ja madruse pluus.

Luule mõtles oma toredale uuele kleidile. Tal ei sobinud riietuda sarnasesse ukhesse kleiti, kui tema väike sõber oli nii viletsalt riietatud! Luule teadis, et kõik ta teised sõbratarid tulevad oma ilusamate pühapäevakleitides, ja ta kartis, et ta uus sõbratar ei tunne end sarnaselt väga kodusena.

Kiiresti avas ta oma riieteka-pi ukse ja võttis välja hiljuti pestud madrusekleidi ja olles riietunud nagu uus tüdruk, läks ta teise tuppa.

Aga uus tüdruk oli toonud kaasa sünnipäevakingituse, mille ta ulatas Luulele.

Kui Luule võttis paberi ümber ära, hüüdis ta vaimustusega. Säär oli vaas täis võorase-ma-hilii. Ilusad kollased lille-näokesed vaatasid tema poole.

„Ma ise kasvatasin neid ja võtsid neid enesega kaasa, kui kolisime ümber. Ma rõõmus-

(Lõpp 4. veerul.)

Kuidas ma sain päästetud.

Komandör Charles Rich.

MINU pöördumus? See juhtus laupäeva õhtul. Olin teel koju ja nägin väikest hulgakest inimesi, kes seisis tumeda tänavalaterna valguses. Võisin näha, et sääl oli salk tänavajutlustajaid.

Neil päeval mul ei olnud mingisugust huvi tänavajutlustajate vastu, ja ka sel juhusel ma ei peatunud, et kuulda, mida nad räägivad; mu kõrvu kostsid vaid ühe sõnad, kui möödusin neist. Ta seisis ringi keskel, käed ülles tõstetud nii kõrgele kui võimalik, ja ka tema hääl oli kõrge. Tema sõnad, mis kostsid mu kõrvus minu möödudes, olid: „Oh sõbrad, on keegi, nimega Jeesus, ja Tema võib andestada patte!” Kuni selle silmapilguni ma ei tunnud pat-tu. Ma ei tunnud vajadust andestuse järele, samuti ma ei olnud veendunud patu üle, ning sel õhtul ma üldse ei mõelnud midagi usust ega Jumalast.

Aga selle töö-lisemehe sõnad olid mulle kui valgusekiir taevast ning ma tulin veendumusele, et olen patune ja vajan Jumalalt andestust.

Tulnud koju, ja kuigi oli veel varane aeg — umbes kell 8 õhtul — ütlesin „häääd ööd” emale ja läksin oma tuppa.

See juhtus üle neljakümne aasta tagasi, kuid mälestus ni-metatud õhtust on mu meeles veel nii elavalt, nagu see oleks juhtunud alles möödunud laupäeval. Oh kui raske oli koo-rem, mida kandsin enesega kaasas, minnes oma tuppa! Kui hirmus oli hingepiin, mis sai mulle osaks, ja kui vähe ma näis tundvat teed Jumala juurde! Ma heitsin põlvili, ja kuigi olin noor tugev mees, voolasid kuumad pisarad mu paelgi ja ma hüüdsin Jumala poole nii hästi kui oskasin, tuledades Temale meelde sõnu, mida kuulsin vähe aja eest vabas õhus, ja palusin, et Tema andestaks ja kustutaks mu süüd, kui Ta võib. Kogu oma elu-aeg olin käinud kirikus, ja ometi ma tundsin nii väga vähe teed Jumala juurde. Kuid see ei olnud tähtis, sest nüüd mõistsin ma, et Jumal oli püü-

nud kogu aeg leida teed minu juurde.

Kui selge oli tema vastus sel õhtul minu palvele! Ma kuulsin sõnu: „Sinu patud mis on pa-juu, on kõik andestatud,” ja mu süda oli veendunud pattude andestamises. Paljud laupäeva õhtud on möödunud pärast seda aega, kuid sama rõõm ja vaimustust on minus siiski veel.

Nii võlgnen ma päle Jumala, oma päästmist väikesse hulgale tänavajutlustajale, kes seisis ühel õhtul laternavalgusel tänavanurgal, kus ükski ei näinud kuulvat neid, ja isegi mina möödusin neist peatamatult. Nad ei olnud salvasionistid, aga ma olin alati huvitatud neist: Kaks väikest hulgakese juhti olid ven-nad, üks neist oli puusepp, teine aednik. Need olid aedniku sõnad, mis võtsid mind oma meelevalla alla. Neil oli kolmas vend, kes elas Londonis, ja hiljem sain teada, et ta oli Armeed mõju all, kus ta oli saanud oma

Komandör Ch. Rich.

tuld, mida ta andis edasi oma kahele vennale. Nemand jälle omakorda andsid püha tuld edasi kahele, kolmele, ja see vabaõhukoos-olek oli tulemus.

Nii siis, kas ma ei või tunnista-da, et olen Armeed laps ja süünd-nud tema sõnumist tänaval?

Kas ma võiksin ka üles kut-suda, et kõik lähikesid edasi, kuulutades tänavail, et meie paneksimise sellele rohkem täht-sust kui kunagi enam ja val-mistuksime paremini vabaõhu-koosolekule minnes, ning õtsik-sime iga võimalust tunnistami-seks tänavail, et „On keegi, ni-mega Jeesus, ja Tema võib an-destada patte.”

Rahesugused inimesed.

On olemas kaks erinevat klas-si inimesi. Ühed on valitsejad nende Mina üle, teisi valitseb nende mina. Endast vabastu-mine ja enda ülistamine — need on kaks vastandit. Igaüks meist püüab ühe või teise sihi poole, ja iga päeva iga tegu toob meid lähemale ühele või teisele.

▽▽▽

Uus kleit.

(Algus 1. veerul.)

tan nii nende üle,” jatkas ta, „ja mind hüütakse ka sama ni-mega kui neid. Mu nimi on Pansy (võorase-ma-lill).”

Nii läksid Luule ja Pansy, käed lihtkeiste ümber, ema juur-de. Luule ema ehmus, kui ta nägi, kuidas Luule oli riietu-nud, kuid nähes Pansy kleiti, ta ei õelnud midagi.

Kohe pärast seda tulid ka tei-sed külalised ja kogu pärast-lõunat kostis noorte tüdrukute naerukaja aias, kus nad mängi-sid. Nad mängisid igasuguseid mängu, mida nad iganes oska-sid, ja kui nad olid väsinud, andis Luule ema neile jäätist ning kooki, mida nad sõid aias.

Viimaks saabus aeg, mil kõik pidid minema koju, ja igauks kinnitas Luulele, et neil oli väga mõnus aeg ühiselt.

Kuid Pansy silmad särasid nagu tähed, kui ta lahkus, öel-des: „Mul oli siin ülitore ja ma tean, et mul meeldib elada siin ühiselt nii mitme uue sõbraga. Ma olin nii üksik, aga nüüd tean, et ma enam ei ole üksik,” ja ta jooksis rõõmuga koju.

„Ema, ega sa ei ole minule pshane, et ma ei pannud uue kleidi selga?” küsis Luule, kui nad seisis kahekesi uktselävel. „Ma mõtlesin, et Pansy tunneb ennast üksikuna, kui kõik teised tüdrukud on riietunud toreda-mini.”

„Mulle näib, et sa talitsad öieti, ja ma olen kindel, et see rõõmustas Pansy't ja tegi teda õnnelikuks, ning see tähendab rohkem kui kanda uut kleiti,” vastas ema.

„Jah, ja siis ma võin kanda seda ju pühapäeval,” vastas Luule.

Julge tunnistus.

MILLINE arm on see, kui need, kes kuuluvad Is-sandale, tunnistavad igatihe Tema nimest! Kord oma reisil rongis oli mul võimalus rõõ-mustada sellest, kui konduktor tuli ühe jaama juures vastu võtma pileteid, ütlesin ma, an-des temale oma pileti, nii val-jult, et kõik vagunis võisid kuulda: „Kas te olete saanud pileti taevasse?” Mees punas-tas, kuid ütles selgesti ja kind-lusega: „Jah, kiidetud olgu Ju-mal! Ma ei häbene tunnistada kogu maailma Päästjast!” Jul-gel tunnistus jättis mõju mitte-mele kuuljale, ja ma sain selle läbi võimaluse rääkida mitmega asjade üle, mis läheb i tarvis nende rahule. Sarnasel tunnis-tamisel on ka suur palk. Issand Kristus on õelnud: „Igaüks, kes tunnistab minust inimese ees, sellest tunnistab Inimese Poeg ka Jumala inglite ees.”

JUKU oli neljeteistaastane. Kasvu poolest ta ei olnud suur; aga muidu laiaõlgne ja tubli. Nägu oli niihästi ilus kui inetu kahe selge sinise silmaga, mis vaatasid imestunult maailma. Juuksed olid heledad ja sirged, kuid alati ilusti harjatud. Seda õpetas talle ema.

Ühel päeval maikuu leiamel Juku Uuetoa taluõue ees. Sinna ta sai teenistuse. Mitmesugused mõtted läbistasid ta pääd. Ta imestas, millise rahva juurde ta küll pidi tulema. Mõned ütlesid, et sääl ollakse väga ihnsad, teised, et sääl on tülikas rahvas. Aga talu näis küll olevat suur. Ja oh sa maailm! kuidas kõik aknad läikisid!

Sääl seisis keegi mees lauda juures.

„Tere lõunast,“ ütles Juku aralt. „Kas siin on Uuetoa?“
„Tere-tere,“ ütles hääl, mis ei olnud liig lahke. „Kes sa oled?“

„Mina olen uus karjapoiss. Kas peremees on kodus?“

„Ah nii, sina oled see. Arvad sa, et sa võid panna vastu pullidele, kui nad on pahurad?“

See tuli kõik nii ootamatult, et Juku punastas päalaeni. „Ma ei tea,“ vastas ta.

„Mis? — Sa ei tea? Ja sa tahad tulla karjaseks sarnasesse suurde talu?“

„Ma ei ole ju veel katsunud,“ vastas poiss.

Jukul tõusis pahamel kahtlustuste üle, mille oaliseks ta sai võõra poolt. Lõpuks ütles ta: „Kas sa oled siin talus sulaseks?“

„He-he,“ vastas mees. „Sa võid ju kutsuda mind nii. Aga terve talu kuulub minule.“

Oh! — See oli suur lõök Jukule, ja ta pidi taganema!

„Seda — seda ma ei võinud ju kuidagi teada,“ kogeles ta.

„Noh, seda sa ei võinud. Aga nüüd on lõunaeg. Tule nüüd sisse, saad süüta, ja hiljem võime edesi rääkida.“

Kui nad olid lõunatanud, ütles peremees talurahvale: „Nüüd võite näidata poisile, kus asub sulastetuba, ja näidata temale üht ja teist talus. Pärastlõunat algab töö — ka temale.“

Teenijaskond tõusis laua äärest ja kiirelt öeldes „Tänu söögi eest!“ ruttasid välja.

Juku oli sama kiirelt nende kannul ja läks kaasa sulastetuppa. Sääl võis ta jutelda kahe sulasega — Kaarli ja Antsuga.

Lugu vahvast karjapoisist.

Kui Juku au tõusis.

Sulastetuba oli üsna hästi sisustatud, ning näis päris kodusena. Mõlemad mehed näisid olevat tublid ja sõbralikud. Kumbki istus oma pingile ja hakkasid täitma piipu. Nad tahtsid teha üks suits pärast lõunasoõki.

„Kas sa ei taha teha ka üks suits?“ küsisid nad Jukult.

„Ma ei suitseta. Ei ole kunagi suitsetanud.“

„Hi-hi,“ irvitas Kaarel. „Sa ju näid sellesarnasena, sa vist rõõmustad suhkruküti üle?“

„Vaata siia,“ sõnas Ants, „sa võid laenata minult piibu.“ Ta rääkis nii lahkesti, et Juku tundis kiustust, teha proovi.

„Ma ei ole kunagi katsunud ennem; aga —“ Ta rääkis kogeledes ja vaatas maha. Ants ja Kaarel pilgutasis üheteleisele silmi.

„— aga ega see ei või teha palju paha, kui õpiksin?“

Natuke hiljem suitsetas Juku, nii et halkjassinised pilved peitsid teda peaaegu enesesse.

„Ei, aga vaata ometi,“ hüüdis Kaarel, ja ta hääl näis olevat täis imestust, „sina oled tõesti mees, kes on õppinud kõige kiiremini suitsetama, kõigest, keda olen näinud ennem!“

„Ei olegi nii halb kui arvasin ennemalt!“ vastas Juku suurelõel.

Aga samal silmapilgul sai ta midagi mõruda suhu. Ta sülitas ja sülitas, nii et oli kole kuulata.

„Kas sa neelasid alla suitsu?“ küsis Kaarel.

„Nii oli vist,“ ütles vaene poisike.

„Seda ei maksa tähele panna — see ei tee midagi.“

Aga Jukul oli sellest küllalt sel korral.

Samal ajal kuulsid nad kedagi lähenevat sulastetoale. See oli peremees.

„Nüüd peame ruttu minema,“ ütles Ants; „peremees ei kannata ootamist.“

„Juku võib tulla ja aidata mind välja ajada vasikaid,“ kostis peremehe hääl.

Juku komberdas välja poolpimedalt. Ta oli nii umane, et suutis vaevalt tõsta jalgu. Tema silmade ees välgatas ja ta tundis külmavärinat.

Peremees oli juba lauda juures ja avas ise ukse loomadele. Aga vasikad on imelikud elavad loomad, ja ei ole alati nii kerge ajada neid. — See oli nüüd tema kogemus, ja seda raskem oli tal sarnases seisukorras, pärast suitsetamist. Ta jooksis ümberringi loomade järele, mis jooksid laiali. Lõpuks saadi kari õigele teele. „Tõtta ette, poiss, ava värav ja lase loomad läbi minna,“ hüüdis peremees.

Juku katsus jookska, kuid see oli hirmus narmimäng. Tal oli halb tunne kõhus, ja korraga langes ta maha ning hakkas oksendama.

„Aga mis on sul viga?“ hüüdis peremees hirmunult. „Oled sa haige?“

„Oh, oh, mul on nii paha,“ hädaldas poiss.

„Kas see tuli järsku?“

„Ei! Jah! See on vist piibust!“

„Missugune piip?“

„Ants andis mulle ühe, et katsuksin suitsetada!“ hüüdis poiss hädaga. „Oh, laske mind minna koju ema juurde!“

„Kui ainult see on viga, siis läheb varsti mööda, aga kui sa oled muidu haiglane, siis mul on küll parem olla ilma sinuta!“ Peremees oli pahane.

„Ma ei tee seda kunagi enam,“ hädaldas poiss.

Kui nad koju tulid, pidi ta minema kööki, kus talle anti peekritäis piima juua. Aga see oli talle nii alandav. Teised kõik naersid ta üle. Aga piim aitas. Juku oli ühe kogemuse poolest rikkam.

Mõni päev hiljem pidi peremees minema külla müüma kol-

me pulli. Juku pidi minema kaasa ja aitama ajada neid.

Alul läks elavalt ja ruttu; pullidel meeldis minna välja päikesepaistesse. Aga üks neist oli alati erinev kahest. Ta ei tahtnud milgi tingimisel minna samana teed kui teised kaks.

Siis tuli suur auto mürikesed. Pull hirmus ja tõmbas peremehe enesega kaasa teelt kõrvale.

„Ma mõtlen, pull muutub vihaseks,“ sõnas peremees ja lõi teda teivaga. Aga nüüd vihasas suur loom täiesti, ta viskas peremehe sarvedele, trampis jalgadega ja puhus läb suurekspaisunud sõormete. Ta valmistas uuele päätungile. Juku karjus kõvasti ehmatuselt. Üks silmapilk ta mõttes eneses. Siis viskas ta oma teiba ja kõie kahe loomaga ning jooksis ruttu hase looma juurde, hakates tal sabast kinni. Silmapilk selle järele pistis loom jooksu. Juku hoidis kõvasti sabast kinni ja jooksis suurte sammudega järele, kuid ei lasknud lahti. Lugu lõppes sellega, et Juku langes kraavi, kuid peremees sai päästetud.

Kui peremees ja Juku olid koduteel külast, käisid nad sõrvuti ja vestlesid kui vanad sõbrad. Süües õhtueinet jutustas peremees juhtumist külaelale. Ta lõpetas, võttes taskust välja kaks kümnekronilist raha, mille andis Jukule. „Seda sa saad, sellepärast, et olid nii julge,“ ütles ta.

Sellest päevast peale läks Juku hästi, ja ta oli lugupeetud kogu talus.

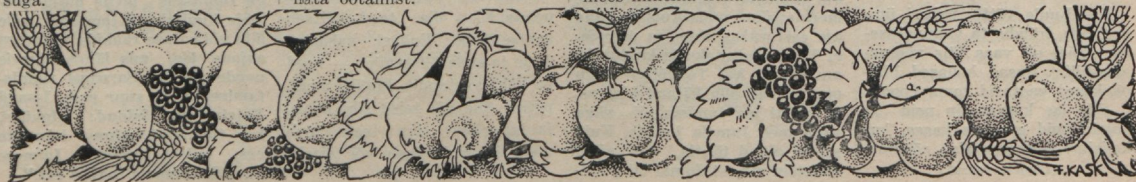
Salalpalve.

(Algus 3. lhk.)

ma keskuses. Need on mõned suurtest meestest, aga on siin ja sääl maailmas tuhendeid, kes seisavad üksinda väikesemates otukodades, mis on samuti lähikatsuvad; ja nad seisavad, sellepärast et nad paluvad, ja paluvad, sellepärast et nad seisavad.

Meie võime teha sedasama! Inimesed on sarnased üksteisele! Igavihel on ihu, hing ja meel. Mine oma südamesügarusse, ja sa oled läinud iga inimese südamesügarusse. Meie oma raskused, puudused, kurbused ja kiustused on sarnased igale inimesele. Samuti on meie jõuga. Meil on samasugune jõud, ainult erineval määdul ja viisil. Palve kinnitab neid.

■ ■

Rahvusvahelisi teateid.

Kindral ja proua Higgins juhatasid neil päevil Inglismaal koosolekuid päästeohvitseridele, kes juba ametist ära astunud vanaduse tõttu. Vanade eruohtviteride vaimustus oli samasugune nagu noortel kadetidel, kes samal ajal asusid õpetegevuses rahvusvahelises kadetitekoolis Londonis.

Nimelt algas Londonis 1934/1935. kadettide õppehoogaeg. 393 kadetti algasid oma õppetööd, et ette valmistada päästeohvitseride elukutsel.

*

Ausse on ülendatud major Wallace Simpson, endise Eesti territooriumi juhataja kol.-ltm. Gordon Simpsoni vend. Ta oli oma vanemate, komandör ja pr. Wilfred Simpsoni teine poeg. Teda pühendas Armees ridadesse proua kindral Bramwell Booth 13-aastase poisina.

*

Kol.-ltm. Gilbert Carter, Tseiloni territooriumi juhataja, kutsuti Colombo N. M. Kr. Ühingu poolt loengut pidama Asutaja üle ühenduses Asutaja päevaga. Rahvas oli sügavasti liigutatud Asutaja elust ja tööst.

*

Soome raadiokuulajatel oli hiljuti võimalus kuulata kaht raadioloengut Armees tööst, mille pidas territooriumi juhataja kol. Westergaard. Tulemuseks oli tähelepanev huvi loengute suhtes.

*

Kuulus puhkpilliorkester Inglismaalt „The Chalk Farm Band” viibib neil päevil ringreisil Põhja-Euroopas, nimelt Soomes, Rootsis ja Taanis, andes kontserte ja esinedes ühtlasi raadios nimetatud maades. Orkestri Soome külaskäigu puhuks sõidab ka Eestist Helsingi salvatsiooniste.

Laul, mis teda haaras.

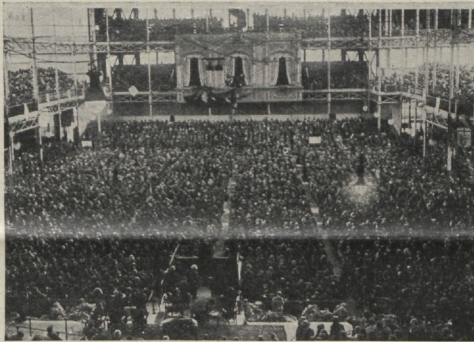
KEEGI mees, kes oli joobnud kogu päev, sai haaratud orkestri helidest ja laulust Seouli korpuses Koreas. Ta tuli sisekoosolekule, ja kahetsuspingil pani maha oma sigareti. Hiljem oma tunnistuses ütles ta: „Olles poisike, käisin pühapäevakoolis ja ma õppisin sääl palju häid asju. 13-aastasena läksin tööle kuskile asutusse halba seltsiliste keskele, ja õppisin palju halba. Mõõnitud 16 aasta jooksul elasin halba elu, kuid täna õhtul mõõdukes vabahükoosolekust kuulsin laulu, mida laulsin lapsepõlves. Ma olen rõõmus, et leidsin päästmise.

50.000 salvatsioonisti

kogunesid kongressile Londonis kindral HIGGINSi juhatusel.

23. juunil pühitses Päästearmee Suur-Britannias oma 69. aastapäeva territooriumi kongressiga Kristall-palees Londonis. Juba reedel algas salvatsioonistide kogunemine ja andis aimumse järgneva päeva suurusel. Kristall-palee, kus salvatsioonistid viibisid kongressil, on saanud oma nimetuse sel põhjusel, et hoone koosneb päämiselt rauast ja klaasist. Hoone on

Erilist tähelepanu äratas „leegionide mars,” rongikäik, mis esindas Armees kõiki laialdasi töölasiid. Londoni linnapää ühes prouaga olid ilmunud vaatama rongikäiku, mis defileeris nende ja Kindrali ees. Linnapää pidas hoogsa kõne tuhandetele salvatsioonistidele, kirjeldades Armees häid omadusi. „Päästearmee marsib edasi! See suur hulk tahab toetuda Jumalale ja loota

Vaade Kristall-palee saali kongressi ajal.

1600 jalga pikk, s. o. umbes pool kilomeetrit, ja sisaldab lõpmata hulga ruume. Kl.6 hommikul saabus esimene erirong kongressist osavõtjatega, sellele järgnes suur hulk rongidel, autodel ja omnibustel, nii et kongressist osavõtjaid salvatsioonistide oli hilisema arvestuse järele vähemalt 50.000 inimest.

Kongress avati kl. 9.30 liputõstmisega, kiidulauluga, palvaga, piiblitugemisega ja kõnega komandör Jeffriesilt Kristall-palee rõdul. Hiljem koguneti jumalateenistusele, mida juhatas kindral Higgins, kes kõneles Issandale täielise andumise vajadusest. Päeva rikkalikus kavvas võiks nimetada junioride muusikapidustust, millest osavõtjate arv oli 1500 muusikanti ja 1000 lauljat, kes ligi kahe tunni kestes andsid rikkalikku muusikakava. Juhatasid Kindral, Staabiüle ja Briti komandör. Valitses rõõmsameelne õhkkond, ja kõik tundsid endid soojalt ja rõõmsana, mõeldes, et see suur rahvahulk oli siin palumas ja kummardamas Jeesust, meie Kuningat.

Temale ka tulevikus. Hoidke lipp lehvimas! Olge oma suure ülesande juures Issanda ja inimekonna teenistuses!” lõpetas linnapää oma kõne.

Lõpukoosolek, muusikapidustus Kristall-palees oli siiski päeva suurim koosolek. Platvormi täitsid 1500 muusikanti ja 1000 lauljat, kes ligi kahe tunni kestes andsid rikkalikku muusikakava. Juhatasid Kindral, Staabiüle ja Briti komandör. Valitses rõõmsameelne õhkkond, ja kõik tundsid endid soojalt ja rõõmsana, mõeldes, et see suur rahvahulk oli siin palumas ja kummardamas Jeesust, meie Kuningat.

Kuid kõik lõpeb siin maailmas, ka võitlejate kongress Kristall-palees. Kostasid viimised helid, inimhulgad valgusid laiali ja sõidukid vedasid neid õösel tagasi kodusse ning töö juurde. Osavõtjatele jäid aga kaunid mälestused kongressist ja sellest saadud õnnistused täitsid kõigi hinge.

Mele võitlusväljalt.

Tallinna III.

Võtsime vastu esimese nekruuti, noormehe, kelle pöördumine ja võtlus Jumalale ees ei unune niiepa. Ühel laupäevaõhtul põlvitaskime, ltn. Panso ja mina, selle noormehega kahetsuspingil, kus võitlesime ägedasti, et pattu kahetset süda võiks saada andestust ja rahu. Oli midagi tema palves, mis sarnanes tõleri palvele, ennast hukkamõistvat, kui ta väljendas: „Ei ole suuremat pattu kui jumalasalgalaj.” Mõni nädal tagasi viibis ta haiglas. Lõikusele minnes olevat üks haiglateenijatset talle püüdnud rääkida Jumalast kui suurest tavest arstist ja tema imelisest jõust, parandada inimese hinge ja ihu. Sääl olevat see noormees salates öelnud, et ta ei usu Jumalat ega seda, et Jumal võib teda aidata. Ta ei olnud kunagi käinud Päästearmee. Haiglast lahkudes külastas ta paar korda meie koosolekuid, millele järgneski nimetatud võitluse silmapilk; ta tunnistas, talle olevat tunda antud, et Jumal on olemas, ja ta igatses Teda leida.

Ta lahkus sel õhtul rahuga südames, ja nüüd kannab ta nekruuti paela, tunnistades kõigile Sellest, keda ta kord salanud. Hiljem selgus, et see, kes temaga haiglas rääkinud, oli päästesõdur. On veel teisi, kes on leidnud päästmist ja ootavad selgust, et vastu võtta nekruuti paela.

Päästmise töö ei ole piiratud meie ruumiga, vaid meie omakeelsetes mitmesugused õnnistavad läbielamisi kodule külastamisest ja „Sõjahüüde” müümisest kõrtsides.

kapit. H. Eimann.

„SÕJAHÜÜD” VÕITLEJATE AUNIMESTIK.

Nr. 61. — August 1934.

Ohvitserid.

Kapt. J. Matveus 55, kapt. H. Eimann 50, ltn. M. Heino 50, ltn. H. Panso 50, ltn. A. Temen 35, kapt. M. Blees 25, kapt. K. Bernadt 25.

Allohvitserid ja sõdurid.

Sõd. J. Temen 42, sõd. A. Kruse 40, seers. E. Viikman 32, envoi L. Bakui 30, muusik. M. Ernits 30, seers. F. I. eemann 30, seers. H. Sandberg 30.

Korpuste aadressid.

Tallinna I korpus U. Sadama t. 11-a.
Tallinna II korpus Toom pst. 19.
Tallinna III korpus S. Pärnu mnt. 44.

LAULUD.

1.

1. Üles, vennad, võitlusele, Tõstke lippu rõõmasti! Meie päaliku, Kristus ise, Viib meid võidust võidule.

Kristus on meid patust päästnud, Tema seest meil tähendub, Põrgu võimust on Ta murdnud, Tema läbi võidan ma. :; Päästja läbi võidan ma. :; Põrgu võimust on Ta murdnud, Nüüd Ta läbi võitja ma.

2. Vaatke, kuidas vennad vaprast Meie eel on võidelnud, Ei nad lahknud armsast sõbrast, On Ta jälgis astunud.

3. Vennad, ärge kartke vaenlast, Eluvärst kiibi meie eel; Juba punab koit nii armsast, Kuldne hommik varsti kiib.

4. Taevast, vaikes õnnelmas Oma kallist Päästajat näed, Võidukroon saäl on sul valmis, Sinna igavesti jääd.

2.

I. M. uss 409.

1. Jeesuse juure ruttu, oh hing, Veel oma sõnast kutsutab Ta sind; Jah, meie keskel seisab Ta siin; Hüüab: „Oh tulge kõik!“

Õnnis, õnnis saab see olema, Kui me taevast suure rõõmuga Saäl inglitega kõik laulame, Au, kiitust Talle.

2. Tulge kõik vaesed, vaevatud nüüd, Jeesus teil pakub armu ja süüd, Andeks Ta annab kõik teie süüd, Tule oh kadunud hing.

3. Tänaagi pakub Ta armu veel, Tahab meid saata õiguse teel; „Tulge nüüd kõik!“ nii kõlab Ta hääl, Tule oh armas hing.

3.

1. Kõik patused, tulge, on Jeesuse hüüd, Täit vabastust, päästmist Ta tootab nüüd. Sest ärgake, orjad, kes magate veel, Kui usute, vaigus ja au on siis eel.

Jah, Juuda sos lövi ees murdub kõik ahel. Ta uuesti võite toob alati meil!

2. On maailm te vastu ja saatana väed, Kes hoiaavad kinni kõik meel ja käed; Kuid Jeesus, te Päästja, kes võitles te eest, Küll Temaga pääsete võitluste seest. Küll äge on võitlus siin murede maal, Kuid taevast teid ootamas au-line saal. Saäl valimis ju kuningriiki, kullane kroon, Ning võidupärg võitlale, Issanda troon.

4.

1. Kiida Jeesust, mu hing, Tema päästnud on sind, Ma, kes olin kord ori, nüüd olen Ta vend.

Halleluujat, au ja kiitus! Halleluujat, aamen! Halleluujat, Issand Jeesus, Siis oma nüüd ma. 2. Talle vere seest ma Leian halastust nüüd, Ristisambas Ta maksnud mu patud ja süüd.

3. Ülestõusnud on Ta Surmahauast, et ma Surmast päästetud saaksin siin Temaga ka.

4. Viimaks sinna ka läen, Kus Ta palet ma näen. Tema sülle siis igavest hingama jään.

5.

1. Saäl parem maa, nad ütlevad, :; Ilus maa! :; Kus patt ja häda puuduvad, :; Ilus maa! :; Saäl õhus laulud kõlmas ja inglid tiivul hõljumas. Kuldakandid riigis kaunimas, :; Ilus maa! :;

2. Ei pilved kata taevast saäl, :; Önnis maa! :; Ei pisar läigi palge pääl, :; Önnis maa! :; Nad joovad armuõgedest Ja osa saavad Jeesusest, Kes kaunim taeva lüdest, :; Önnis maa! :;

3. Ei kiskjad loomi, kuritööd, :; Sinna saa. :; Surm ega õudsed patuööd :; Sinna saa. :; Saäl on kõik pühad, laitmatud; Ei Jeesu veres päästmatud Ja oma patust pöörmatud :; Sinna saa. :;

4. Ei kiskjad loomi, kuritööd, :; Sinna saa. :; Surm ega õudsed patuööd :; Sinna saa. :; Saäl on kõik pühad, laitmatud; Ei Jeesu veres päästmatud Ja oma patust pöörmatud :; Sinna saa. :;

5. Saäl parem maa, nad ütlevad, :; Ilus maa! :; Kus patt ja häda puuduvad, :; Ilus maa! :; Saäl õhus laulud kõlmas ja inglid tiivul hõljumas. Kuldakandid riigis kaunimas, :; Ilus maa! :;

2. Ei pilved kata taevast saäl, :; Önnis maa! :; Ei pisar läigi palge pääl, :; Önnis maa! :; Nad joovad armuõgedest Ja osa saavad Jeesusest, Kes kaunim taeva lüdest, :; Önnis maa! :;

3. Ei kiskjad loomi, kuritööd, :; Sinna saa. :; Surm ega õudsed patuööd :; Sinna saa. :; Saäl on kõik pühad, laitmatud; Ei Jeesu veres päästmatud Ja oma patust pöörmatud :; Sinna saa. :;

6.

1. Lunastaja haavast, käsist, ja-lust, külje seest Voolas kõige ilma eest süüta veri. On su hing saäl puhastud, patukõtest vabastud? Oled õnnis, päästetud vere läbi?

Vere läbi, vere läbi, On su hing saäl puhastud, Patukõtest vabastud? Vere läbi, vere läbi, Oled õnnis, päästetud vere läbi?

2. Kui su hirmsad patud, süüd koormavad su südant nüüd, Andeksandmist leida võid Talle vere. Patud veripunased, hingehaavad verised, Puhats, terveks saavad need Talle vere.

3. „Peigmees saab pea ilumama!“ kõlab sõnum väega, On su pulmariided ka pestud veres? Seisad Teinud ma seadmises, käid sa alanduse teed, Võidad järjast Vaimu väes, pestud veres?

4. Kiitus, tänu igavest Jeesusele vere eest, Mis meid päästnud surma käest, kiitus, tänu! Kui kord lõpeb valutse, taevast parem laulame, Vere eest me täname, kiitus, tänu!

7.

1. Mis tegi Jeesus minu eest? Ta jättis Kanaani, Ja suri ristil minu eest, Et mul saaks osaks Kanaan. Saäl on mul palgaks võidukroon, Kuldheljakas Kanaani, Ning võidupalm saäl ootab mind, Oh tulge Kanaani.

Taevalik Kanaan, Oh imeilus Kanaan, Me Kanaan, see on õnnis maa, Oh tulge Kanaani.

2. Kui püha rahva hulgas kord Ma jõuan Kanaani, Mu Lunastaja, sulle siis Mu laulust helab Kanaan. Sa hiilgad, minu Jeesus, saäl Aujärjel Kanaanis Ja kutsud oma lapsi siit Su juurde Kanaani.

3. Oh patune, sa pööra nüüd Ja otsi Kanaani. Sind teretamas ingliskoor Saäl õndsas Kanaanis, Oh tule päästmisjõe, Mis voolab Kanaanis. Auhiilgus selle ümbritseb Mu Jeesust Kanaanis.

8.

1. Kõik läheme päästmise allikal nüüd, Neis vest on parem kui mujal on see. Saäl Janus joob sõdur, saält rahu ta saab. Sest Januste päästmiseks vett toome saält.

Üles too! Üles too! Rohkem too! Rohkem too! Lase täita nõu, Jah ütlen. Sest vett on kõigil küllalt — joo!

2. See vesi on hingele, ihule hääd, Ta südame lootust ja rõõmsid toob. Nii kosutav, magus ja selge see jook, Ja allikad avatud päeval ning ööl.

3. Nii rõõmuga toome saält alati vett, Ja hõisates laulame Issanda ees, See vesi on ime, mis taevast on tulnud. Ta surmast meid päästab, kui maitsemis kord.

4. Neis allikaks voolamas rahu ja rõõm, Saäl taevane armastus peegeldab vees. Neis jõudu ja rahu on lõpmata hulk, Nad võitluses Jumala väele on toeks.

9.

R. M. 119.

1. Laulame kõik nüüd ühtlasi: Jumal on hää! Rahvaste hulgas, ingliskoor: Jumal on hää! Ärgaku üles magajad, Et vere läbi päästmist saaks, Siis kiituses kõik laulaksid: Jumal on hää!

::: Jumal on hää! ::: Laulame kõik nüüd ühtlasi: Jumal on hää!

2. Laulgem, et kõlaks igal pool: Jumal on hää! Armulaud taevast kaetud meil: Jumal on hää! Verrid meid patust puhastab, Vaim meile valgust, elu toob. Seepärast kõlab laulukoor: Jumal on hää!

3. Issand on sõbraks, Isaks meil, Jumal on hää! Õndaste osa taevast saäl, Jumal on hää! Ta arm on meile täielik, Meid igast murest läbi viib. Avatud taevaukse Ta: Jumal on hää!

10.

I. M. 100 (vana) R. M. 90.

1. Nüüd ihu, hinge, vaimu Sull', Issand, annan ma, Kõik jätan Sulle ohvriks, Mind pese, pühitse!

::: Kõik altariel panen, Tuld taevast ootan ma. Ootan, ootan, tuld taevast ootan ma. :;

2. Oh Jeesus, kallis Jeesus, Su nimel palun ma, Mind võta täiest päästa, Just nii kui tõotad Sa.

3. Las püha tuli tulla Mu hinge väega; Mu nõtra ohvrit võta, Tee puhtaks, pühaks mind!

4. Su oma olen, Jeesus, Ja veres puhastud — Mind märgi igaveseks; Su Vaimu anna mul!

KOORID.

1. Jumal mu varjupaik, Ta on mu rahupaik, Ma armus hoitud nüüd Ta tiiva all.

2. Elupäike, elupäike! Püha rahu Kristusel mul on. Kui Jeesus süüdiant omal sai, Pääske valgus hinge sees.

3. :; Kui Jeesus ligi teil :; Päästetak hingi ja ärkamist on, Kui Jeesus ligi teil.

4. Jah saäl on :; rõõm :; :; rõõm hinge sees. :; Au Ta nimele!

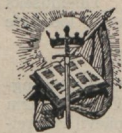
5. :; Tõotes Su eest, :; Alati, us-tavalt, tõsiselt Tõotes Su eest.

6. Minna rändasin kaugel kõrve-teel Kaugel maal, tühjäl maal, Kuid Jeesus otsis mind armuga. Oh see päev, õnnis päev!

7. Minu hinges kõlab rõõmulaul, Sest Ta andestas mu süüd, Jeesus armastab mind nüüd. Ja ma laulan, laulan, laulan — Tema armastab mind nüüd.

8. Ta on mul, Ta on mul, Armastab, otsib mind, Leial mind, kannab mind armaga.

9. Oh, kuidas minu süda hüüab: „Halleluujat!“ Võidurõõmus hüüd, Jumalale nüüd. Oh, kuidas minu süda hüüab: „Halleluujat!“ Kui ma näen iht hinge ristil all.

Mõõga ja kilbi brigaad.

Piiblikestid septembris.

1. Saam.	R. 14. 17: 1—14
L. 1. 12: 1—15	L. 15. 17: 15—26
P. 2. 12: 16—25	P. 16. 18: 1—14
	E. 17. 18: 15—27
	T. 18. 18: 28—40
Joh. ev.	K. 19. 19: 1—16
E. 3. 13: 1—17	N. 20. 19: 17—27
T. 4. 13: 18—30	R. 21. 19: 28—42
K. 5. 13: 31—38	L. 22. 20: 1—18
Kristuse lohu-tavad sõnad.	P. 23. 20: 19—31
N. 6. 14: 1—11	E. 24. 21: 1—14
R. 7. 14: 12—24	T. 25. 21: 15—25
L. 8. 14: 12—31	Taav. I.
P. 9. 15: 1—15	K. 26. 70: 1—5
E. 10. 15: 16—27	N. 27. 71: 1—14
T. 11. 16: 1—11	R. 28. 71: 15—24
K. 12. 16: 12—22	L. 29. 72: 1—11
N. 13. 16: 23—33	P. 30. 72: 12—20

PALVEAINED.

- Sept. 2. Lõuna-Aafrika.
 „ 9. Ihult ja hingelt rõhutatud.
 „ 16. Kesk-Ameerika ja Lääne-India.
 „ 28. Kõik, kes ravitsevad või teenivad haigeld.
 „ 30. Jaapan.

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 9 krooni, ½ a. 1.10 kr. Üksiknumber 15 snt. Vastutav toimetaja: eevol L. Bakul. Väljaandja: Päästamees.

O.-d. „Vaba Maa“ trükk.

Diviisi komandör major ja proua

LOCKYER

Juhatavad erilisi koosolekuid Tallinnas.

Teisipäev, 4. sept. k. 7.30 Tallinnas 2. Päästmiskoosolek.

Kesknädal, 5. sept. k. 7.30 Tallinnas 1. Muusikademonstratsioon.

Kõik Eesti õhvitserid võtavad osa.